

PRIMER DE MAIG 2009: CONSTRUIR EL SOCIALISME ÉS UNA TASCA URGENT

El capitalisme està demostrant enguany molt a les clares allò que és en realitat: explotació, treball precari, atur, destrucció de forces productives, deutes paràsits, supeditació de la ciència als interessos d'un grapat de financers, destrucció incontrolada dels recursos naturals... Els mals que fan mosca en la societat actual no han caigut del cel a conseqüència de qualsevol 'tempestat' anomenat financer o anomenat d'una altra manera. La propaganda de l'època de la globalització, de la mundialització, s'enfronta ara al gran desmentiment de la història: el règim social i econòmic imperant és el del capitalisme en la seua fase imperialista. Un règim que amenaça d'emportar-nos a la barbàrie si la classe obrera no és capaç de construir la seua alternativa.

L'actual crisi va començar, com totes les crisis cícliques del capitalisme, en l'esfera del crèdit i ara impacta de ple en totes les branques de l'economia capitalista. Fins ací res de nou: el capitalisme exigeix periòdicament una enorme destrucció de forces productives per a poder, així, començar un nou cicle d'acumulació gràcies a una renovada capacitat d'obtenir beneficis a costa de la misèria de les masses. No importa que sobre les mercaderies, no importa que sobre la riquesa material: les masses estan condemnades a patir subconsum, fins i tot fam, perquè la llei objectiva que fa funcionar el capitalisme així ho exigeix, aqueixa llei és la llei de la set de beneficis. L'únic sentit d'existència del règim social i econòmic del capitalisme és el benefici pel benefici no la satisfacció de les necessitats de la humanitat: "La producció de plusvàlua, l'obtenció del lucre, tal és la llei absoluta d'aquest sistema de producció" (Marx).

Però aquesta crisi està adquirint un caràcter específic que deixa al nu la terrible realitat de l'imperi del capital financer: l'enorme parasitisme que aquest li imposa a la producció amenaça de fer retrocedir la humanitat més d'un segle. Cap comentarista burgès pot ja ocultar la realitat: l'actual crisi està assolint 'rècord' desconeguts des que es tenen estadístiques... i cap d'ells li veu la fi.

La carrera d'armaments que semblava atenuada es renova amb nous participants... però amb els mateixos beneficiats: els països imperialistes productors d'armament. Sense cap dubte una altra vegada l'economia d'armaments serà un recurs per al capitalisme. Es tracta de produir directament mercaderies que són forces destructives... però que produeixen beneficis al capital financer. Pertot arreu les guerres localitzades en determinades regions amenacen de contagiar el planeta sencer. Totes les guerres d'ocupació dutes a terme per a major benefici de l'imperialisme nord-americà, en fase de coma econòmic, no han resultat en la cloquejada 'democratització' sinó en la destrucció de països sencers, en riuades de fang de corrupció financer i moral, en dolor i sang per a les poblacions afectades.

La 'globalització', la restauració del capitalisme a l'URSS, el domini del capital sobre Xina, tot això només ha repercutit en afegir més milions de sers humans a l'explotació capitalista, en augmentar la pobresa en el món, en portar la fam a països excedentaris en producció d'aliments. El capitalisme ha demostrat que és un sistema social, un mode de producció, caduc. El futur de la humanitat està en joc i perquè aquest futur no siga el de les guerres, la fam, l'explotació i opressió, la classe obrera haurà de construir el socialisme. Sí, el socialisme: la producció i distribució de béns en funció de les necessitats de les persones, sota control i decisió democràtics.

No obstant això, les polítiques que les direccions de la classe obrera han dut a terme a favor del capitalisme han fet que aquesta tema en certa manera marxar cap al socialisme. Tant la socialdemocràcia com l'estalinisme han negat la consciència de la classe obrera i dels camperols pobres d'un enorme desengany. Tot i haver construït organitzacions polítiques i sindicals que li possibilitarien prendre el poder i exercir-lo en benefici de la humanitat, la classe obrera ha vist com aquestes organitzacions eren corroides des de dins per direccions que s'han convertit en agents directes de la classe parasitària: de la burgesia. Però "les lleis de la Història són més fortes que els aparells burocràtics" (Trotski). Així és: "Les condicions objectives per a la revolució proletària no sols han 'madurat', han començat a podrir-se. En el pròxim període històric, de no realitzar la revolució socialista, tota la civilització humana es veurà amenaçada per una catàstrofe." (Trotski)

Molts treballadors temen anar decididament cap al socialisme perquè són molt conscients que cap classe social dominant abandona el poder sense resistència armada. És a dir: temen les conseqüències de la reacció de la burgesia armada fins a les dents. Temen preparar la necessària insurrecció armada. Però la burgesia està ja en plena contra-insurrecció armada 'preventiva'. Si la nostra classe no és capaç d'imposar la seua solució la burgesia ho seguirà fent cada vegada a costa de més sang.

Altres treballadors i camperols pobres no veuen clar marxar cap al socialisme després de l'experiència, principalment, de la degeneració del primer estat obrer triomfant de la història: Rússia. No va ser el socialisme que va fracassar a Rússia: va ser la degeneració estalinista qui va portar la gran conquesta de l'estat obrer a la seua pitjor caricatura, a la dictadura d'una nova aristocràcia 'soviètica'. I ha sigut el capitalisme restaurat el que ha augmentat de forma exponencial la misèria en els antics països 'socialistes'.

Altres treballadors pensen que els sacrificis a què els sotmetrà la classe burgesa si gosen arrabassar-li el poder seran superiors als que els sotmetrà amb aquesta crisi que destrueix a passos engegants les riqueses creades per ells. Pensen que la crisi els sotmet a moltes desgràcies però que quan passe, si passa, de nou podran trobar treball, de nou tornaran a poder fer jornades extenuants però rebran un poc més de sou. És a dir: es creuen el missatge tranquil·litzador i proburgès de la socialdemocràcia que els demana sacrificis quan l'economia va bé (perquè no vaja malament) i més sacrificis quan l'economia va malament... perquè així es tornarà a una situació en què es podrà 'redistribuir' la riquesa. Aquesta és una recepta tan vella com el mateix capitalisme. L'única cosa que ha 'redistribuït' el capitalisme en tota la seua història de forma generosa ha sigut explotació i opressió. L'única 'redistribució' a favor de les masses que ha produït el capitalisme en la seua ja llarga història ha sigut la que aqueixes mateixes masses li han arrancat amb la seua lluita: són aqueixes conquestes obreres les que estan en perill immediat en el moment actual. El capitalisme necessita urgentment redoblar l'explotació de la classe obrera, l'explotació sobre milions i milions de sers humans ja siguen obrers dels països més rics, ja siguen obrers o camperols dels països més pobres. El capitalisme està disposat a fer saltar pels aires el planeta amb tal de mantenir la seua dominació, està disposat a espletar tots els recursos naturals sempre que això li rendisca algun benefici.

No obstant això avui en dia la ciència i la tècnica estan en un punt que fa més possible que mai la realització del socialisme. És més: sense el socialisme els avanços de la ciència es converteixen sovint en amenaces de destrucció perquè s'apliquen només si sacien la set de benefici del capital financer. El capitalisme és un enorme fre a l'avanç científic. La mateixa tècnica que ha possibilitat el gran robatori multimilionari que ha sigut l'últim *boom* capitalista permetria controlar la producció i distribució de riqueses sobre una base realment democràtica: els mateixos treballadors i consumidors decidirien què i com produir, què i com distribuir sobre la base d'organitzacions de tipus soviètic. Exemples en la història no en falten, però no cal repetir-la en allò que va tenir d'errors perquè la classe obrera també està ara més preparada que abans.

En aquest primer de maig del 2009 segueix pendent la gran tasca històrica de la classe obrera: l'expropiació dels expropiadors. Entre moltes altres coses aquesta crisi està demostrant una cosa: Marx no "està passat de moda". Les seues paraules segueixen vigents i entre elles aquestes del seu llibre *El Capital*: "El sistema d'apropiació capitalista que brolla del règim capitalista de producció, i per tant la *propietat privada capitalista, és la primera negació de la propietat privada individual, basada en el propi treball*. Però la producció capitalista engendra, amb la força inexorable d'un procés natural, la seua primera negació. És la *negació de la negació*. Aquesta no restaura la propietat privada ja destruïda, sinó una *propietat individual* que recull els progressos de l'era capitalista: una propietat individual basada en al *cooperació* i en la *possessió col·lectiva de la terra i dels mitjans de producció produïts pel propi treball*."

1 de maig 2009

Germinal - nucli en defensa del marxisme

germinal_1917@yahoo.es

www.grupgerminal.org